

РЕШЕНИЕ

№ 354

гр. гр. Лом, 03.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЛОМ, ТРЕТИ СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Боряна Ал. А.ова

при участието на секретаря Росина В. Димитрова
като разгледа докладваното от Боряна Ал. А.ова Гражданско дело № 20231620100037 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба на „В. ИНЖЕНЕРИНГ“ ООД, с ЕИК131451059 със седалище и адрес на управление гр. София, кв. „Бенковски“, ул. „Оралица“ № 24, представлявано от управителя А. В. В., чрез пълномощник адв. Ц. М. И. от АК – София, съдебен адрес: гр. Я., ул. „Ж. П.“ №5, ет.4, офис 5, срещу Г. П. С., ЕГН *****, с постоянен адрес: с. Т., ул. „Д.“ № **, с която е предявен осъдителен иск с правно основание чл. 221, ал.2 от КТ във вр. чл. 86, ал.1 ЗЗД .

В исковата молба на ищеца се твърди, че ответникът Г. П. С. е бил назначена на работа във „В. ИНЖЕНЕРИНГ“ ООД, по силата на Трудов договор № 1746/08.07.2022г. на длъжност „работник строителство“, като трудовият договор е бил сключен на осн. чл. 67, ал.1, т. 1, вр. чл. 70, ал.1 от Кодекса на труда с уговорено трудово възнаграждение в размер на 710 лв. и срок на предизвестие при прекратяването му 30 дни. Твърди се, че в интервала 12.07.2022г.- 20.07.2022г. Г. П. С. не се е явил на работа, като не е уведомил работодателя за причината за това, не е представил и доказателства за наличие на уважителна причина за неявяването си. Тъй като според изнесеното в исковата молба, се касаело за грубо нарушение на трудовата

дисциплина, с писмо от 28.07.2022 г., връчено по телепоща на осн. чл. 193, ал.1 от КТ, работодателят поканил работникът Г. П. С., да представи писмени обяснения относно констатираното нарушение на трудовата дисциплина в двудневен срок. Поканата е била получена от ответника, но в указания срок писмени обяснения не били представени на работодателя. Въз основа на това работодателят е взел решение на Г. П. С. да бъде наложено дисциплинарно наказание „дисциплинарно уволнение“ и със Заповед № 1746 от 08.07.2022 г. е прекратил трудовият договор на основание [чл. 330, ал.1, т.6 от КТ](#). Представена е от ищца обратна разписка за личното връчване на ответника на Заповед № 1157 от 16.08.2022г., с която е прекратено правоотношението му с ищцовото-дружество, на дата 24.08.2022г. и не се сочи, че е била оспорена в

законоустановения срок. Ищецът се позовава на разпоредбата на чл. 221, ал.2 от Кодекса на труда, съгласно която при дисциплинарно уволнение работникът или служителът дължи на работодателя обезщетение в размер на brutното си трудово възнаграждение за срока на предизвестие - при безсрочно трудово правоотношение. Твърди, че brutното трудово възнаграждение на ответника е било в размер на 710,00 лева, съгласно сключения трудов договор, а дължимия срок на предизвестие е бил 30 дни.

Ищецът желае съдът да постанови решение, с което на основание чл. 221, ал.2 от КТ да осъди ответника да му заплати обезщетение в размер на brutното трудово възнаграждение за дължимия срок на предизвестие от 30 дни в размер на 710,00 лева, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане. Ищецът претендира присъждане на направените по делото разноски.

В срока за отговор по [чл. 131 от ГПК](#) ответникът Г. П. С. е депозирала такъв, чрез особения си представител адв. Д.ов. С отговора на исковата молба ищецът е направил следните оспорвания.

На първо място, ако се сметне за сключен процесният трудов договор, то той не е приведен в изпълнение, тъй като въпросният е връчен на ответника на 11.07.2022г., като твърди, че приложените с исковата молба доказателства, представляват частни документи, изхождащи от ищцовата страна и поради това не носят доказателствена сила.

С отговора е релевирано, че ищецът не е представил копие от връчено уведомление по чл.62, ал.5 КТ, с оглед на което предвид задължението на работодателят да изпрати подобно уведомление до работника се навеждат и твърдения затоа, че трудовият договор не е породил желаните правни последици, респ. че трудово правоотношение не е възникнало.

В отговора е изразено становище, че така предявените искове, предвид невъзникналото трудово правоотношение между работник и работодател води до недопустимост на производството и при условията на алтернативност ответника ги счита и за неоснователни.

С отговора е изразено и становище, че така представените копия от обратни разписки по телепоща за получаването първо на искането за даване на обяснение по чл.193, ал. 1 КТ, както и последяващата заповед за налагане на дисциплинарно наказание и за прекратяване на трудово правоотношение изпратени с „Български пощи“ чрез услугата телепоща не носи никаква информация относно това, какви точно документи са връчени на ответника, което от своя страна не може да обвърже обратните разписки оформени с връчения с така представените документи по делото от ищеца.

От страна на ищецът е постъпила молба на 16.10.2023г., с която се поддържа изцяло така предявените искове с правно основание чл.221, ал. 2 КТ, във вр. чл. 86, ал.1 ЗЗД. С въпросната молба ищецът е изразил становище по така релевираните оспорвания от ответната страна. Ищецът счита възраженията и аргументите на ответника за неоснователни и недоказани.

Оспорено е твърдението на ответника, че процесното трудово правоотношение не е възникнало и не е приведено в изпълнение. В тази насока се твърди от ищеца, че на 11.07.2022г. ответникът е постъпил на работа след като на 08.07.2022г., е сключен въпросният трудов договор. Този факт е удостоверен от ответника с представения трудов договор и книгата за начален инструктаж, от която е представено копие като доказателство с молбата от 16.10.2023г. / на стр. 64-66 вкл. по делото/. Твърди се, че от представената инструктажна книга е видно, че на 11.07.2022г. на ответника му е проведен начален инструктаж на работното място, за което се е подписал.

На следващо място е оспорено и твърдението относно това, че по аргумент на чл. 62, ал.5 КТ не е връчен екземпляр от уведомление на

ответника, респ. не е възникнало трудово правоотношение между страните по делото. Ищецът намира това твърдение за невярно и неоснователно, като е представено копие на удостоверение по чл.62, ал.5 КТ / на стр.67 от делото/, от което е видно, че е връчено на ответника Г. С., като с това работодателят е изпълнил своето задължение.

В съдебно заседание ищецът не се явява и не изпраща представител, като с молбата от 16.10.2023г., е направил искането делото да се разгледа в негово отсъствие.

Ответникът, редовно призован не се явява в съдебно заседание, а се представялата от особения му представител адв. Д. Ц., който оспорва предявените искове, като ги намира за неоснователни, тъй като изначално трудовия договор не е породил действие, поради неявяване на работа от страна на ответника, което от своя страна се явява и предпоставка за възникването на правото за обезщетение по чл.221, ал.2 КТ.

Въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства, съдът приема за установено следното от фактическа страна:

По делото не е налице спор, че ответника Г. П. С. е работил при ищеца на длъжност „работник строителство“, считано от 08.07.2022 г. по силата на Трудов договор № 16 от 11.05.2021г., сключен при условията на чл. 67, ал.1, т.1, вр. [чл.70, ал.1 от КТ](#)- безсрочен със срок за изпитване, при договорено основно трудово възнаграждение в размер на 710 лева.

Със Заповед №1157 от 16.08.2022г. на ответника е наложено дисциплинарно наказание „дисциплинарно уволнение“ на основание чл.188, т.3 от КТ, като на основание [чл. 330, ал.2, т.6 от КТ](#), трудовото правоотношение между страните е било прекратено. Заповедта за дисциплинарно уволнение е била връчена на работника на 24.08.2022г., видно от приложената към исковата молба обратна разписка.

Срокът за оспорване на дисциплинарното уволнение и на заповедта, с която е прекратено трудовото правоотношение с ответника е 3 –месечен и същият е изтекъл на 24.11.2022г., т.е. на 25.11.2022г., като Заповед №1746 от 08.07.2022г., с която е прекратен трудовия договор, следва да е влязла в сила.

Доводите на ответника за неоснователност на исковата претенция, изложени в отговора на исковата молба и в съдебно заседание досежно затова, че не е възникнало трудово правоотношение между страните по делото следва да се определят, като неоснователни, видно от представения от ищеца трудов договор № 1746 от дата 08.07.2022г., както и справка от НАП за издадено удостоверение по чл.62, ал.5 КТ, подписани от ответника С.. На следващо място за възникването на трудовото правоотношение следва да се отбележи, че работникът се е явил на работното си място на 11.07.2022г., като ищецът е представил книга за първоначален инструктаж подписан от ответника на работното място.

По своята правна същност тази книга за проведен първоначален инструктаж представлява частен документ съгласно чл.180 ГПК, с който се доказва на първо място че подписа изхожда от лицата, които са го поставили на документа, както и съставлява доказателство, че изявленията, които се съдържат в него са направени от тези лица.

Тези факти и обстоятелства не са оборени по никакъв начин в процеса от страна на ответника, при което следва да се направи извода, че е сключен трудов договор, трудовото правоотношение е произвело последици на валидно сключен такъв.

На следващо място ответникът е направил и оспорване затова, че така представените копия от обратни разписки по телепоща за получаването първо на искането за даване на обяснение по чл.193, ал. 1 КТ, както и последващата заповед за налагане на дисциплинарно наказание и за прекратяване на трудово правоотношение изпратени с „Български пощи“ чрез услугата телепоща не носи никаква информация относно това, какви точно документи са връчени на ответника, което от своя страна не може да обвърже обратните разписки оформени с лични връчвания с така представените документи по делото от ищеца.

Представената телепоща, за искане по чл.193,ал.1 от КТ, намиращи се на стр. 10, 11 12 от дело, надлежно връчена на работника лично на 28.02.2022г., видно от обратна разписка, съгласно твърденията на ищеца. Във връзка с това твърдение, че обратната разписка за връчването е оформена, следва да се отбележи, че липсва описание на изпратените до ответника документи, като нито имат достатъчно данни, за да се направи обоснован

извод, че се касае точно за искане по чл.193,ал.1 КТ /стр.11 от делото/ и телепощата, която го възпроизвежда / на стр.10 от делото/. По този начин няма и как да се направи преценка относно валидността на връчването, респ. възможността за уведомяването и даването на правото по реда на чл.193, ал.1 КТ на обяснения от страна на работника.

Аналогична е ситуацията и с втората телепоща /намираща се на стр.13 от делото/, възпроизвеждаща заповед № 1157/16.08.2022г., за налагане на дисциплинарно наказание и № 1746/08.07.2022г., за прекратяване на трудово правоотношение.

За полученото писмо, съдържащо телепоща възпроизвеждаща заповед № 1157/16.08.2022г., за налагане на дисциплинарно наказание и № 1746/08.07.2022г., за прекратяване на трудово правоотношение, е оформена обратна разписка за лично получаване от ответника на дата 24.08.2022г., като обратната разписка следва да удостоверява надлежно връчване, но отново няма достатъчно информация, за да се направи обоснован извод, че се касае за връчването на точно тези документи.

Предвид липсата на информация върху обратните разписки за това какви точно документи са били изпратени, съдът не може да заключи, че е налице редовно връчване на въпросните заповеди, което от своя страна води до това, че не е доказано в процеса уведомяването на работника за прекратяване на договора, по никакъв друг начин, освен с представянето на обратна разписка.

Твърди се, че при връчването на процесните заповеди е оформена обратната разписка от служител при „Български пощи“, с което се удостоверява връчването на въпросните заповеди, но никъде не е изписано върху нея, че именно те са изпратени до ответника-работник.

Въз основа на изложената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Въз основа на твърденията, изложени в обстоятелствената част на исковата молба и формулирания петитум, съдът квалифицира предявеният от ищеца против ответника осъдителен иск като такъв с правно основание чл. 221, ал.2 от КТ- за заплащане от ответника на обезщетение в размер 710,00 лева, представляващ брутното му трудово възнаграждение за 30 дневния срок на предизвестieto при прекратяването на безсрочното му трудово

правоотношение с ищеца поради дисциплинарно уволнение, ведно със законната лихва върху сумата от 710,00 лева, считано от датата на подаване на исковата молба- 09.01.2023. до окончателното изплащане на сумата. Съдът намира предявеният иск за процесуално допустим като предявен от надлежно легитимирано лице, имащо правен интерес от воденето на настоящия спор.

Съгласно разпоредбата на [чл.221, ал.2 от КТ](#), при дисциплинарно уволнение работникът или служителят дължи на работодателя обезщетение в размер на brutното си трудово възнаграждение за срока на предизвестieto- при безсрочно трудово правоотношение, и в размер на действителните вреди- при срочно трудово правоотношение. Следователно, за да възникне отговорността по [чл.221, ал.2 от КТ](#), при която работникът дължи на работодателя обезщетение, следва да се налице няколко кумулативно предвидени от закона предпоставки, а именно: наличието на трудово правоотношение, прекратено с дисциплинарно уволнение. При тези предпоставки и в случай, че трудовото правоотношение е безспорно, за работодателя възниква правото на обезщетение за обезвреда на вредите, които при безсрочно трудово правоотношение са в размер на brutното трудово възнаграждение на работника за срока на предизвестieto, а при срочно трудово правоотношение - в размер на действителните вреди. По делото не налице спор, а и този въпрос не е предмет на настоящото дело, че уволнението на ответника е законно. Същото не е обжалвано и заповедта, с която е наложено дисциплинарното наказание следва да е влязла в законна сила, но предвид факта, че обратната разписка за връчването на заповедта за дисциплинарно уволнение не е оформена с достатъчно информация и данни относно това, че се връчва именно тя, то съдът може само да предполага, че се касае за връчване на заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение, тъй като този факт не е доказан по делото по друг несъмнен начин. Подобно съмнение води до това, че настоящият състав не може да направи преценка на първо място за връчването на заповедта, респ. затова дали тя е влязла в законна сила.

В случай, че с въпросната неоформена обрана разписка не е направено връчване на процесната заповед за прекратяване на правоотношението, то следва, че не е изтекъл и законоустановения срок, в който работника може да отнесе до съда правния спор е ли законно неговото уволнение, което възпрепятства влизането в сила и на самата заповед.

Не е предмет на настоящото дело съдът да изследва законността на уволнението, но е важно за настоящият състав да установи дали е влязла в законна сила заповед № 1746 от 08.07.2022г. за дисциплинарното уволнение на ответника, защото за обезщетението по чл.221, ал.2 КТ, като необходима предпоставка, законодателят е предвидил наличие на прекратен трудов договор, за да възникне правото на обезщетяване.

След като на ответника е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“, по която съдът не може да прецени дали е влязла в сила заповед, то към датата на предявяване на иска- 09.01.202г. вземането за обезщетение по [чл.221, ал.2 от КТ](#) не може да се приеме за изискуемо, тъй като по делото не е доказано по недвусмислен начин това, дали е връчена заповедта, респ. да е изтекъл законоустановения срок. В настоящия случай твърденият за прекратен трудов договор между страните е безсрочен и в същия е уговорен 30 дневен срок за прекратяването му с предизвестие. Дължимото се обезщетение по [чл.221, ал.2 от КТ](#) за неспазения срок на предизвестие в хипотезата на дисциплинарно уволнение, съгласно заключението на вещото лице е 710,00 лева, която сума представлява размера на полученото от ответника брутно трудово възнаграждение през месеца, предхождащ уволнението. Меродавно за определяне размера на обезщетението ще бъде последно полученото от работника брутно трудово възнаграждение за пълен отработен месец (*в тази насока- Решение № 490 от 28.06.2010 г. по гр. д. № 342/2009 г. на Върховен касационен съд; Решение № 665 от 11.01.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1688/2009 г., III- то г. о.; Решение № 432/03.12.2012 г. по , гр.д. № 1129 / 2011 г., по опис на ВКС, IV- то г.о.*).

Направено е и акцесорното искане, за заплащане на лихва за забава, считано от датата на подаване на исковата молба- 09.01.2023г. до окончателното изплащане на сумата от 710 лева.

Ето защо съдът намира, че не са налице предпоставките на чл.221, ал.2 от КТ и ответникът не дължи на ищцовото дружество обезщетение при прекратяване на трудовото правоотношение без предизвестие. Предназначението на обезщетението по чл. 221 ал, 2 КТ е да се репарират вредите, които работодателят търпи вследствие на прекратяване на трудовото правоотношение по вина на работника или служителя. Задължението за обезвреда се възлага за извършени тежки нарушения на трудовата

дисциплина, които са основания за налагане на дисциплинарно наказание "уволнение" при прекратяване на трудовото правоотношение. В конкретния случай се твърди от ищцовата страна, че трудовото правоотношение на ответника е прекратено въз основа на Заповед №1746 от 08.07.2022 г., но от приетите по делото доказателства се установи по, че за Заповед №1157 от 16.08.2022 г. за дисциплинарно наказание и Заповед №1746 от 08.07.2022 г. за прекратяване на трудово правоотношение не може да се направи обоснован извод относно фактът на връчване на ответника, респ. изтичане на законустановения срок, който да повлече като права последица влизането в сила на заповедта за прекратяването на правоотношението и възникването на правото на обезщетяване предвидено в чл. чл. 221 ал, 2 КТ. За да упражни правата, които кодексът на труда му осигурява, в случая ответникът следва да е узнал за това, че работодателят е издал заповед за прекратяване на правоотношението, както и да се запознае с нейното съдържание.

В процесният случай не може да се каже, че това се е случило точно така, предвид непълно оформите обратни разписки и непосочването на това, какъв документ е доставен на ответника и дали се касае именно за процесните заповеди.

Тези факти и обстоятелства не се доказаха, като за тях не се събраха в настоящото производство никакви доказателства, а на още по-силно основание, самият ответник се представлява от особен представител, поради връчване на книжата по делото по реда на чл.47 ГПК, което от своя страна прави невъзможно чрез разпит да се установи дали е получил от работодателят заповед за прекратяване на трудов договор или не.

Съгласно разпоредбата на чл.221 ал.2 от КТ при дисциплинарно уволнение работникът или служителът дължи на работодателя обезщетение в размер на брутно си трудово възнаграждение за срока на предизвестieto - при безсрочно трудово правоотношение. За да бъде уважен този иск е необходимо ищецът да установи, че между него и ответника е съществувало твърдяното трудово правоотношение, което е било безсрочно, че същото е прекратено поради дисциплинарно уволнение.

По делото не се установи дали е прекратено правоотношението и дали заповедта, за прекратяването е влязла в законна сила, за да породи правото по чл.221, ал.2 КТ.

Предвид изложеното, не следва да се приеме, че за ответника е възникнало задължение да заплати на ищцовото дружество обезщетение, а предявеният иск се явява неоснователен и недоказан, и следва да бъде отхвърлен като такъв.

Мотивиран от изложеното, Ломски районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от „В. ИНЖЕНЕРИНГ“ ООД, с ЕИК131451059 със седалище и адрес на управление гр. София, кв. „Бенковски“, ул. „Оралица“ № 24, представлявано от управителя А. В. В., чрез пълномощник адв. Ц. М. И. от АК – София, съдебен адрес: гр. Я., ул. „Ж. П.“ №*, ет.*, офис *, срещу Г. П. С., ЕГН *****, с постоянен адрес: с. Т., ул. „Д.“ № **, иск с правно основание чл. 221, ал. 2 от КТ за осъждането на ответника да заплати на ищцовото дружество сумата от 710,00 лв. /седемстотин и десет лева/, ведно със законна лихва върху тази сума от датата на подаване на исковата молба /09.01.2023г./ до окончателното ѝ изплащане, като неоснователен и недоказан.

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване пред Окръжен съд-Монтана в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Лом: _____